

MAŽYTĖ
PASLAPTIS

MAŽYTĖ PASLAPTIS

Das kleine Geheimnis • von P. K. Karg, O.F.M. Cap.

TĖVAS K. KARG, O.F.M. Cap.

MAŽYTĖ PASLAPTIS

Vertimas

*Ketvirtoji laida 1989 m.
Religinio atgimimo metai*

NIHIL OBSTAT

Paulus Ragažinskas, S.T.D., Ph.D.

Censor Deputatus

Die 18 Januarii 1984

IMPRIMATUR

† S.M. Metzger, S.T.D., J.C.D.

Episcopus Emeritus Elpasensis

Die 2 Februarii 1984

Ši knygelė užsakytina iš leidėjo:

Fr. J. Burkus

809 Ramble

Hot Springs, AR 71901, USA

Europoje gyvenantieji ją užsako:

P. Dr. K. Gulbinas, O.F.M. Cap.

Rossbachstr. 41

D - 4200 Oberhausen 11

West Germany

Spaudė „Draugo“ spaustuė

4545 West 63rd Street

Chicago, IL 60629

LEIDĖJO ŽODIS

Pasirodžius mano rašytai „Arti tikslo“ knygai, kurioje aprašoma, kaip pagelbėti skaistykloje kenčiančioms vėlėms ir sau, viena didelė religinių knygų platintoja 1979 m. rašė tos knygos autoriui: „Mes meldžiamės tik už mirusius ir visai nesirūpiname, kur pateks tie, kurie dar gyvena. Mirusių likimas jau išspręstas, o gyvieji šokame, linksminamės ant bedugnės kranto. Linksminkis, rytoj mirsi!“

Tokių žodžių paskatintas, parašiau ir išleidau „Gaila minios“ ir „Pasitikiu“ knygas. Jos kalba apie Dievo gailestingumą ir kaip pagelbėti gyviesiems išvengti amžinojo pasmerkimo.

Tęsdamas šį darbą, parašiau ir išleidau „Tėvo Gino“ knygą. Joje rašoma, kaip Italijoje, netoli Romos, dabar gyvenantis stigmatizuotas kunigas vienuolis meldžiasi ir kenčia už nusidėjėlių atsivertimą, tuo pagelbėdamas dieviškajam žmonijos Atpirkėjui išganyti daugiau sielų.

Paskatintas tėvo Gino pavyzdžio ir tėvo K. Gulbiño prašytas, išleidžiu tėvo K. Kargo „Mažytę paslaptį“. Prieš II pasaulinį karą tėvai marijonai buvo išleidę ją Lietuvoje atskira knygele, o vėliau, iš naujo išvertę, tėvai kapucinai spausdino ją religiniame „Lurdo“ mėnraštyje. Pataišęs 1936-40 m. „Lurde“ spausdinto vertimo vokiškus sakinius,

leidžiu naują knygelės laidą. Ji pagelbės jos skaitytojui ir kitiems tobulėti dvasiniame gyvenime, aukojant „mažytę paslaptį“ ne tik už save, bet ir už kitus, ir pamokant kitus tokios „paslapties“ praktikavimą, kai knygelės autorius moko, kaip nuolat mintyti apie aukštesnius dalykus.

Kun. J. Burkus,
šios knygelės leidėjas

VIDUJINIS SIELOS GYVENIMAS

Vidujinis sielos gyvenimas yra kažkas nepaprasto, didingo. Laimingas, kurs sugeba įžengti į jį ir ugdyti jį savyje. Daugis mėgina tai net ilgesnį laiką, bet nesugeba surasti svarbiausio būdo šiam tikslui pasiekti. Tik suradę tokį būdą arba tokio būdo paslaptį, lengvai gali žengti pirmyn, jeigu jie turi gerą valią ir norą įžengti į tą lobyną, kuriame yra sudėti didieji antgamtinio sielos gyvenimo lobiai. Jon įžengę, jie yra panašūs į žmones, kurie išoriai, atrodo, esą sveiki, bet dėl netikusio kvėpavimo jie yra silpni ir liguisti.

Sielos silpnumas bei liguistumas dažnai priklauso nuo netikusio sielos „kvėpavimo“. Daugis mūsų nežino, kaip siela turi „kvėpuoti“, kaip ji turi santykiauti su Dievu, kad vidujinis sielos gyvenimas stiprėtų ir žengtų pirmyn, tobulėtų. Mes kalbame daug įvairių maldų bei maldelių. Nusibodus, keičiame jas arba nustojame kalbėti jas, nežinodami, kas svarbiausia, kas esminio. Tad mums reikia išmokti, kaip įžengti į sielos gelmes, kad, religiškai atgimę, pasikeitę, atsivertę, galėtume žengti pirmyn vidujiniu sielos keliu laipsniu po laipsnio, pergale po pergalės.

Neužtenka vien norėti. Be žinojimo bei žinių negalime toli nueiti. Pirmiausia turime pažinti Dievo valią. Po to turime išmokti suderinti Dievo valią su savo valia ir tokio suderinimo būdus, metodus, kelius, ir kaip visa tai reikia įgyvendinti, kad pasiektume reikiamą tikslą.

Žinoma, daugeliui sielų jau nuo lopšio buvo įskiepyta daug gražių idealų, bet vėliau jie nebuvo įgyvendinti. Kodėl? Bent pradžioje jiems netrūko noro bei pastangų, bet jie neturėjo praktiškų žinių, kaip įeiti į tą paslaptinę sielos išdyną. Dėl to ėmė skursti, net išsigimti.

Tas pats gali atsitikti ir su mumis. Kad tai neįvyktų, šioje knygelėje pasvarstysime, kaip surasti tąjį būdą bei „raktą“, kuriuo turime atrakinti vidujinio sielos gyvenimo kambarį, kad ten surastume paslaptąjį lobį.

Pasakysi, kad vidujinis sielos gyvenimas atrodo kažkas liūdno, slegiančio, sunkaus. Tai netiesa. — Bet, — tęsi toliau, — tokį išpūdį man daro tie žmonės, kurie pasaulyje mėgsta gyventi „dvasišką“ gyvenimą. Dažnai jie nelinksmi, lyg surūgę, nenuoširdūs, lyg be širdies. Bet tas, rodos, nepatenkina nei jų, nei kitų nepatraukia prie to. — Atsakysiu: Tokie asmenys deda daug pastangų, kad pradėtų gyventi vidujinį sielos gyvenimą. Už tas pastangas reiktų pagirti juos. Bet jie dar nėra suradę praktiško kelio į jį. Todėl jie atrodo tokie neramūs, kartais net liūdni.

Iš tikrųjų vidujinis sielos gyvenimas savyje yra žavus, malonus ir džiugus. Juk Dievas nenori, kad vidujinis mūsų sielos gyvenimas būtų slegiantis, tamsus, liūdnas. Jis myli ramybę ir džiaugsmą. Ir juo

labiau dvasiniame gyvenime žmogus bręsta, auga, tuo didesnis džiaugsmas bei ramybė lydi jį. Juk pamažu, iš lengvo pavasarį auga žolė, javai. Taip daugiau ar mažiau augimo laipsnių reikia peržengti ir sielos gyvenime. Augimui ir brendimui reikia oro. Oras yra būtinas ir sielos gyvenime. Tas oras yra Dievo malonė. Be medžiaginio oro augalas nyksta, skursta. Be dvasinio malonės oro vidujinis sielos gyvenimas skursta mummyse.

Savaime kvėpuojame medžiaginiu oru. Kvėpavimas malonės oru jau daugiau priklauso nuo mūsų pačių noro bei valios. Juo geriau žmogus moka pasinaudoti sveiku oru, juo giliau ir geriau juo kvėpuoja, tuo jis sveikesnis. Todėl vėdinami kambariai, sportuojama ir t.t.

Panašiai yra ir su sielos gyvenimu, jos sveikata: juo geriau ir giliau pasinaudojame malonės oru, tuo sveikesnė bus ir siela. Daug rašoma apie kūno stiprinimą, organizuojami sportininkų būriai. Bet dar daugiau reikia rašyti ir kalbėti apie sielos vidujinio gyvenimo stiprinimą, kad mummyse ir jis nesilpnėtų, neskurstų. Tad svarbiau stiprinti sielą, negu kūną. Tat pirmiausia ir pakalbėkime, kaip turi kvėpuoti mūsų siela.

SIELOS KVĖPAVIMAS

Kiekvieno žmogaus siela turi kvėpuoti Dievo malonės oru. Palyginimais ir pavyzdžiais Kristus mokė, kas darytina, kad išmoktume kvėpuoti giliai ir nuolat. Ir mes norime čia pasekti juo.

Pirmiausia tik pasakome: siela kvėpuoja mažytės paslapties turiniu. Tam tikslui kiekvienas pasirenka kokią nors vieną mintį. Ji turi būti trumpa, nuoširdi, artima, pritaikyta asmens sielos reikalams. Toji mintis ir sudaro mažytės paslapties turinį. Per visą dieną, kada tik leidžia dienos darbas ir aplinkybės, ji kartojama ne mechaniškai, ne prievarta, o nuoširdžiai, natūraliai ir ištvermingai taip, kad ji perimtų kūną ir kraują.

* Daugiau pavyzdžių žiūrėk J. Burkaus „Gaila minios“ knygoje. Pvz.: „Kentėjimas padarys mane laimingą amžinybėje“. „Jėzau, tavo gailestingumas ir meilė yra besaikiai“. „Jėzau, noriu būti pasiaukojusia siela“. „Jėzau, Marija, myliu jus; išganykite sielas“. „Viską darau iš meilės Jėzui“. „Viską nukenčiu iš meilės Jėzui ir sielų išganymui“. „Kentėjimais noriu būti panašus į Jėzų“. „Kantriai kentėti reiškia mylėti Dievą“. „Noriu pagelbėti Jėzui išganyti daugiau sielų“, Jėzau, pasitikiu tavimi“ ir kt.

Kiekvienam patariama pasirinkti tokią mintį bei šūkį, kurs galėtų būti asmeniškas. Pasirinktina tai, kas yra sielai artimiausia ir reikalingiausia. Tokiomis mintimis arba šūkiais gali būti, pvz.: „Jėzau, myliu tave“. — „Jėzau, tu myli mane.“ — „Visa tau, Jėzau“. — „Jėzau, noriu suteikti tau džiaugsmo“. — „Jėzaus Širdie, pasitikiu tavimi“ ir t.t.*

Šūkį reikėtų pasirinkti ne per greit, bet giliai pasvarsčius, kad nereikėtų dažnai jo keisti. Jis perima sielą daug geriau, kai jis yra ilgiau praktikuojamas. Tačiau mažytė paslaptis neturi kliudyti mūsų vidujinio pasikalbėjimo su Dievu. Jis turi būti įvairus, kai meilė yra išradinga.

Pasirinktoji mintis prisimintina ir kartotina tomis valandėlėmis bei progomis, kai nesame kuo nors ypatingu užsiėmę, k.a.: poilsio metu, kelionėse, atlikdami įprastus rankų darbus, kurie nereikalauja ypatingo galvojimo ir t.t. Tokių progų suradimas labai daug priklauso ir nuo uolumo. Svarbu nenustoti ryžto ir visados turėti kantrybės. Reikia laiko, kol toji mintis perims sielą. Šventu pasiryžimu turime vis iš naujo pradėti tokią mažytę paslaptį ir tęsti ją.

Kurį laiką ypač svarbu mažytę paslaptį praktikuoti rytais ir vakarais. Tuo metu net ir labiausiai užsiėmęs žmogus gali rasti keletą minučių laisvesnio laiko. Rytais jis sustiprintų savo dvasią dienos darbams, o vakarais atgaivintų ją.

Šiam tikslui pasiekti nepakanka praktikuoti mažytę paslaptį vieną ar keletą mėnesių. Reikia ištisų metų. Žinoma, mažytė paslaptis daug greičiau virs kūnu ir krauju, jeigu lydės ją švelni, pastovi pasiaukojimo, savęs atsižadėjimo dvasia. Bet apie tai vėliau. O dabar pažiūrėkime į gyvenimo pavyzdžius.

1. Mažyte paslaptimi vienas jaunuolis pasirinko sau šį išsireiškimą: „Visa tau, Išganytojau!“ Tuo jis norėjo pabrėžti aukščiausią savo tikslą: gyventi Dievo garbei. Rytą, prieš eidamas darban, jis jau keletą kartų pakartojo savo mažytę paslaptį. Visą priešpietį jis dirbo prie varstoto obliuodamas ir tašydamas. Bet nė viena lenta nepraėjo pro jaunuolio rankas, dvasioje neantspauduota mažyte paslaptimi: „Visa tau, Išganytojau!“ Taip kiekviena darbo diena praslinkdavo labai turtinga nuopelnais. Puiku! Stropiai darbavosi ir kiti vyrai. Bet jų darbai be galo skyrėsi nuo šio jaunuolio darbo. Jo darbas buvo pašvęstas, sudvasintas, o anų paprastas, mechaniškas.

Jeigu šis jaunuolis pačiame darbų įkarštyje buvo nuo darbo atitrauktas, pašauktas, jis liovėsi darbavęsis su tokia ramybe, kad net stebėjosi pats darbo prižiūrėtojas. Tuo tarpu kitiems darbininkams, pašaukus juos prie kito darbo, dažnai išsprukdavo smarkūs keiksmai ar pn. Prie stalo kuklus ir susivaldęs, mažytės paslapties pagelbėtas: „Visa tau, Viešpatie!“ Šventovėje visados buvo pamaldus — tai mažytės paslapties vaisius. Jis gerbiamas ir mylimas savo draugų. Jis buvo didelis negražių kalbų priešas. Kiekvieną mergaitę jis globojo kaip savo seserį. Kiekvienai jų jis darė didelį išpūdį. Jis vadovavo ir organizacijoje. Jis buvo kilnus ir rimtas, o ne priekabingas, ne išdidus, netrokštąs garbės. Sunku buvo tikėti, kad paprastas amatininkas galėtų būti toks kilnus ir išsilavinęs.

Ar jis ves, nežinia. Bet galima būti tikru, kad jis nepamirš savo mažytės paslapties ir moterystės gyvenime. Tada toji paslaptis virs didžiąja paslaptimi

didesnei motinos ir vaikų laimei. Taip jaunikaičio mažytė paslaptis nušvies ir suaugusio vyro šeimos gyvenimą. Jo mažytė paslaptis bus palaima iki pat sekančių kartų.

2. Gatvėje eina moteris. Jos siela yra kilnesnė, negu kitų moterų. Dievas žino, jog nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro, namie ir gatvėje, jos širdyje skamba žodžiai: „Jėzau, visados būk mano sieloje!“ Priėmusi šv. Komuniją, ypač giliai ji pergyvena šią mintį, savo mažytę paslaptį. Toji paslaptis lydi ją, kaip jos angelas sargas. Paklauskite ją, ar ji nėra laiminga, kai jos siela išmoko taip kvėpuoti“?

MAŽYTĖ PASLAPTIS — LIEPSNOJANTIS RAŠTAS

Žinome, kad kalvis, įkaitinęs geležį, visomis jėgomis pradeda kalti ją. Žėrinčios kibirkštys pasipila į visas puses. Aplink laksto jos lyg ugniniai žaibai. Štai ką padaro ugnis ir kūjis!

Kaip jau matėme, vidujiniam sielos gyvenimui pradėjome statyti pamatą. Dėl to paaiškinome mažytę paslaptį. Ar jau praktikuojate ją? Jeigu dar ne, pradėkite dar šiandien. Labai atidžiai skaitykite dar kartą, kas parašyta pirmuose puslapiuose apie mažytę paslaptį. Tais meilės šūkiais mūsų siela turi kvėpuoti. Kiekvieną dieną kvėpuojame labai dažnai. Tiesiog negalima suskaityti. Taip turi būti ir su mūsų siela! Kiekviena proga, užsiėmimo ar poilsio metu, turime stengtis, kaip anas kalvis, kalti, įkalti mažytę paslaptį į savo sielą.

Šis ugingasis raštas turi tapti neužgesinamu ir svarbiausiu sielos tonu, balsu. Jei siela pradeda banguoti, tada balsas darosi švelnesnis ir grynesnis. Ji visada banguoja pagrindiniu mažytės paslapties tonu. Bet kartais pasitaiko ir kitokios nuotaikos dienų — kartais užmiršti ją. Pvz., keldamasis šį rytą ar prisiminei savo mažytę paslaptį? Kitą rytą taip neturi atsitikti! Penkis vakarus nuėjai gulti, neprišiminęs ir neapmąstęs savo mažytės paslapties.

Tebūnie tai paskutinis kartas! Rimtai pradėjai. Penkiolika dienų ištesėjai puikiausiu pasisekimu. Džiaukis! Rytą pati pirmoji mintis turi būti tai, kas sielai nepaprastai brangu. Kartais siela trumpai kvėpuoja, bet neretai ir ilgesniais atsikvėpimais džiugina Jėzaus Širdį. Puikus atsigaivinimas apšvietė mūsų akis ir širdį. Naujas gyvenimas! Užmirškime praėjusį gyvenimą, kada siela nekvėpavo. Veltui praėjo dienos, savaitės, metai! Dabar pradėkime naują gyvenimą! Aukštesnį gyvenimą, kada darbai tampa nuopelningesni. Iš tikrųjų, net atliekant paprasčiausius darbus, reikia tik vieno dalyko — meilės. O ją turint, galima džiaugtis laime. O kad tai anksčiau būčiau žinojęs!

Dažnai jaučiamės nuovargio spaudžiami. Tada nėra taip lengva tai vykdyti; bet ištvermės! Juk Išganytojas negali visą laiką penėti mus saldžia duona. Palengva, tyliai ir giliai kartokime savo mažytę paslaptį. Ir savo sielos viduje tu vis aiškiau ir aiškiau pastebėsi maloniai skambantį mažytės paslapties svarbiausią toną, balsą. Tik ištvermės!

Kaip tik čia tinka Fleišleino žodžiai:

„O tik nepailsi, visa bus kitaip, tik nepailsi!

Negalvoju apie didelius dienos triukšmus,

nei apie įkyrių mažmožių nemalonumus.

Tai visa savaime praeis.

O kas nepraeis, pašalink tuojau . . .

Didysis gi tikslas neleis tau suklupti!

Liūdna diena gali tau gadinti nuotaiką.

Nusivylimas gali tau atimti ryžtą.

Nedoras apmaudas dėl karčių apgaulių

gali tau staigiai supykusiam sugniaužti kumštį,

Gali tave nervuoti, Mielasis.

Ar tai pagaliau neapsimoka nugalėti?

Visa tai savaime praeis.

Tik vidujinis tikslas neleis blogybėms apimti tavo
sielos

ir neleis varginti tavęs, varginti . . . gilumoje,
kur glūdi gyvybės šaltiniai!"

Tegu mumyse tai įsigyvena tvirtai, nepajudina-
mai tvirtai. Tegu ir toliau žėri ir dega, kol mūsų siela
visiškai bus tobula. Kartais pasitaikys, kad ilgomis
valandomis, net ištisomis dienomis, tu užmirši savo
mažytę paslaptį. Nenustok drąsos. Ne kitaip pra-
džioje buvo man ir kitiems. Kartais tam buvo rimtų
priežasčių. Tačiau po tų ilgų pramiegotų valandų
tavyje vėl gimsta jėgos, ir tada sparčiau pradėsi
žengti pirmyn.

Ne nuotaikos vadovaujamas turi tai daryti ar
nedaryti. Juk ir kalvis ne višados juokiasi, kai jis turi
kaisti ir dirbti prie karštos ugnies. Tačiau be rimtų
pastangų nieko nebus. Čia reikia ir daug laisvės.
Menkas, mechaniškas skaičiavimas ir prievarta
neduoda daug naudos. Tik neužmiršk maitinti savo
sielą mažyte paslaptimi! Atsimink, kad tavo gyve-
nime tai yra svarbiausia. Taigi lavinkis visą savo
gyvenimą.

MOKYKIMĖS IŠ PAVYZDŽIŲ

1. Jau nuo 1917 m. gerasis Išganytojas priėmė mane į savo nepaprastą mokyklą. Kasdien dažnokai kalbėjau tada trumpą maldele. Darbo metu dažnai galvojau apie Jėzų. Tačiau visa tai buvo šalta, be jokios vidujinės šilumos. Tad iš to Jėzus negalėjo turėti jokio džiaugsmo. Aplankydavau jį du tris kartus, o kartais net keturis sykius per dieną, bet tik po penkias ar dešimt minučių. Tada galvojau: kas darytina? Bet niekas nepagelbėjo man, nors jau tiek daug laiko buvau praleidęs. 1919 m. truputį išgirdau apie gilų šūkį: „Visa Jėzui!“

Kai tada buvo paskelbtos ir išleistos Klaros Bošeraitės paslaptys, mano pratybos pasidarė gilesnės ir nuoširdesnės. Mintis: „Viešpatie, nešioju tave giliai savo širdyje“ ypač padėjo man pasipuošti savo šv. Komunijai. Tačiau per vienerius metus nenuveikiau nieko ypatingo. Atėjo 1921 m. rugsėjo mėnuo. Vėl pažanga, už kurią turiu būti dėkingas Dievui ir vienai kilniai sielai, kuri jau nuo rugpiūčio mėnesio mokė mane vis labiau mylėti Jėzų. Jai esu labai dėkingas už paskatinimą rašyti dienoraštį, kuris padeda man labiau susivienyti su Jėzumi.

Nuo to meto aiškiai pajutau, kad šiuo būdu Jėzus nori patraukti mane prie savęs. Mažytė paslaptis

surišo mano mintis, praplėtė mano širdį taip, kad dieviškoji malonė galėtų geriau įsiskverbti ir vis karščiau veikti. Kiekvieną dieną juntų vis didesnę norą pasišvęsti. Pamokų metu negaliu paskęsti giliai meilės paslapyje. Tačiau vis dėlto jų metu yra daug laisvų minutėlių, kurias karštais aktais galiu padovanoti savo mielajam Išganytojui.

Iki šiol lavinuosi tame, bet ateityje žengsiu dar toliau pirmyn. Jėzui atkreipus savo dieviškąjį žvilgsnį į mane, nieko kito negaliu pasakyti, o tik nuolat kartoti: „Jėzau, myliu tave!“ Už mažytę paslaptį turiu būti labai dėkingas Dievui ir anai sielai, galėdamas pasakyti:

„Tūkstančiuose paveikslų esi tu, o Išganytojau, puikiausiai atvaizduotas, tačiau joks paveikslas negali išreikšti tavęs taip, kaip mano siela jaučia tave.

Paveikslas yra išraižytas mano širdyje, paveikslas toks gražus, stebuklingas:

Aukščiausios Gėrybės paveikslas mano dvasioje — paveikslas Jėzaus Širdies.

Linksma ar liūdna, gera ar pikta, savo širdyje nešiosiu šį paveikslą, nes myliu jį.“

2. Net turėdamas išblaškančias pareigas, stengiuosi praktikuoti mažytę paslaptį, nors nesiseka tai daryti per ištisą dieną. Tai trukdo nepalanki aplinkuma, mano pasauliškas gyvenimas ir kūniškos silpnybės. Man labai skaudu, kad to nepajėgiu. Tačiau karščiausiai trokštu, žūt būt, praktikuoti mažytę paslaptį. Nesvarbu, kad tai man kaštuoja daug pastangų ir daug ryžto. Mano šūkis yra:

„Švenčiausioji Jėzaus Širdie, teesie visa tau“. Visa, ką darau, pašvenčiu Jėzaus Širdžiai.

Bet dažnai užmirštu šią mažytę paslaptį. Kasdieniniai dienos darbai ją nuolat nuslopina. Tada neberandu tų dangaus kopėčių, kuriomis galėčiau kopti į mieliausiojo Išganytojo Širdį. Esu apsuptas netikinčių pasauliečių, tai yra tokių žmonių, kurie nieko nenori girdėti apie Dievą ir Jėzus Širdį. Tiesą pasakius, savo mažyte paslaptimi turėčiau daugiau mąstyti apie Jėzus Širdį. Bet tai dar netapo mano antrąja prigimtimi, nors tai yra mano karščiausias troškimas nuolat gyventi Dievo akivaizdoje. Perskaičiau Hocko knygą apie Dievo akivaizdą, bet pažangos nepadariau, nors man tapo lengviau lavintis Dievo akivaizdoje mažytės paslapties pagalba. Kas man darytina?

3. Į tai atsako viena siela, kuri yra beveik tokioje pačioje gyvenimo padėtyje ir aplinkumoje Bohemijoje.

„Su didžiausiu džiaugsmu pasveikinau mažytę paslaptį taip, kaip sveikinamas mielas senas draugas, kurį visados norėčiau turėti prie savęs. Nauju uolumu ji uždegė mane. Jau pusantrų metų praktikuoju ją. Jeigu ir toliau taip bus, kaip iki šiol, galėsiu pasakyti, kad tik dabar pradedu gyventi. Tiesą pasakius, nežinau, ar gerai lavinuosi. Galiu pasakyti, kad beveik visados mąstau apie Dievą arba dangiškus dalykus ir visa jungiu su Dievu. Tačiau nepakartoju tų pačių šūkių, kaip pirmiau darydavau, bet vis kitas mintis ir kitus šūkius, kaip man patinka, arba kas ateina į galvą. Kiekvieną darbą ir poilsį, kiekvieną skausmą ir džiaugsmą, žodžiu, visa jungiu su Dievu, mąstydamas apie jį.

Iš tikrųjų tik nuo to meto, kai mieliausias Išganytojas suteikė man vidujinio džiaugsmo, pradėjau jaustis tikrai laimingas. Tad sakau: mažytė paslaptis, sujungta su šv. Komunija ir Dievo akivaizda, manyje nutraukė visus laisvos valios nuodėmių ryšius. Dabar stropiai saugaus, kad neižeisčiau savo Išganytojo, esančio mano širdyje, ir dabar galiu pasakyti: „Mano Jėzau, myliu tave“. Bet, pasakysiu, reikėjo pusantrų metų ištikimo ir uolaus lavinimosi, kol pasiekiau tai“.

4. Geležinkelio stotin suvažiuoja traukiniai iš įvairių kryptių. Darbo yra užtekčiai. Onutė visados buvo kupina vidujinio džiaugsmo. Ji pagelbėdavo tarnautojams bufete, laukiamojoje salėje ir perone. Pažiūrėję į ją, keleiviai gaudavo nepaprasto įspūdžio. Ji nebuvo žymi padavėja. O kas arčiau pažino ją, suprato, kad joje Išganytojas visados viešpatauja. Todėl ji švytėjo grynumu, skaistumu, atsargumu bei kuklumu. Jos akys spindėjo gyvenimo programa: „Noriu garbinti Išganytoją ir čia, perone, prie traukinių. Noriu garbinti jį savo paslaptimi, nors sniegas užpastys peroną, nors žvarbus oras ir žiemos sniegas degins man veidą, nors šaltis arba kaitra kankins mane, kai pravažiuoją keleiviai per žiauriai reikalaus gaivinančio gėrimo“.

Kai kurie jauni keleiviai buvo per drąsūs: jai girdint, jie negražiai kalbėjosi. Jie manė, kad ir ji priims jų juoką ir juokaus su jais. Tačiau šie vargšai skaudžiai apsiriko. Iš jos lūpų jie neišgavo jokio šypsnio, nesulaukė jokio atsakymo. Iš jos skaidrių akių jie pamatė nepaprastą skaistumą, ir šiuos žmones visiškai permainė. Jie pradėjo gerbti ją ir siūlėsi jai patarnauti. Jie nebedrįso ištarti jokio

negražaus žodžio. „Jeigu jie ir nežinojo gilosios priežasties, mažytės paslapties, vis dėlto jie turėjo nusilenkti šiai jėgai. Tad jaučiau, kad tuo jie pagarbino mieląjį Išganytoją“, pasakojo ji.

„Gerbiamasis Tėveli“, kitą kartą kalbėjo Onutė, „ar jūs matote, kokią vidujiniai laimingą padarė mane mažytė paslaptis!“

5. Tai buvo prieš keletą metų. Sykį klupėjau prieš Jėzų Švč. Sakramente. Išganytojas pasigailėjo manęs ir pamokė mane mažytės paslapties. „Niekada nebijok pasirodyti mano akivaizdoje, nors būtum nusidėjęs“, kalbėjo gerasis Išganytojas. Nuo to meto pradėjau dažnai kartoti: „Jėzau, pasigailėk manęs nusidėjėlio!“ Šie žodžiai padarė mane laimingą.

MAŽYTĖ PASLAPTIS PAGELBSTI

Mažytė paslaptis ypač labai tinka toms sieloms, kurios turi nuolat kovoti prieš puikybę. O kas pagaliau yra be nuodėmės?! Tik pažvelk į savo širdį. Ar ji yra gryna ir skaisti?

Peikiamas, šmeižiamas, užgaunamas dažnai atsimink: „Jėzau, pasigailėk manęs nusidėjėlio“. Gal tave kas nors neteisingai apkalba. Pirmiau visados supykdavai. Bet dabar, mažytei paslapčiai padedant, visa tai gali ramiai priimti. Kas nors primena tavo bloguosius darbus bei silpnybes kitiems. Pyktis užverda tavyje. Esu tikras, ramia siela galėsi visa tai pernešti, visa ramiai išklaudyti, jeigu atsiminsi: „Jėzau, pasigailėk manęs nusidėjėlio“. Iš viso to turėsi net džiaugsmo, pagelbėtas savo mažytės paslapties. Štai keletas trumpų pavyzdėlių.

1. Išganytojo Apvaizda išmokau mažytės paslapties. Pradžioje ne visai gerai sekėsi, nors dažnai kartodavau ją. Kovoju ir laimėjau!

2. Kita jauna siela, paklausus, kaip ji praktikavo mažytę paslaptį, atsakė: „Kantrybe, tvirtu nusistatymu ir meile Išganytojui. Kai negalvodavau apie Išganytoją, tada jausdavau didelę tuštumą, kurią tik mažytė paslaptis galėdavo užpildyti. Dvasiškame gyvenime daugiausia turėjau kovoti dėl mažytės

paslapties. Tik Išganytojas žino, kiek aukų ir nusigalėjimų man kainavo. Praktikuodamas mažytę paslaptį, kartais jausdavau nepaprastai daug džiaugsmo, pakaitomis su dvasios sausromis. Čia nepaprastai daug turėjau kovoti, kad laimėčiau. Kartais savyje jaučiau pasibiaurėjimą vidujiniu gyvenimu ir mažytę paslaptimi. Tai būdavo kartus mėginimas. Ačiū Dievui, kad nugalėjau šią dvasios krizę. Nugalėdamas save, išmokau mylėti mažytę paslaptį.

3. Kartą paprastas kaimo jaunuolis išsireiškė: „O mano Išganytojau, nesugebu užtektinai dėkoti tau, kad vis arčiau galėčiau prieiti prie Švč. tavo Širdies. Kiekvieno pulso mušimu, kiekvienu širdies plakimu iki paskutinės savo gyvenimo valandos dėkosiu tau, o Jėzau. Mano mažytė paslaptis padarė mane laimingą.“

4. Kiekviena pradžia yra sunki. Praktikuoti mažytę paslaptį — „Jėzau, myliu tave“ — pradžioje buvo be galo sunku. „Ištisas valandas negalvodavau apie ją. Bet buvau drąsus ir stiprios valios, ir todėl dabar ji yra giliai įsišaknėjusi mano širdyje. Jokia auka nėra man per sunki, prisiminus mano mažytę paslaptį. Anksčiau ištisas dienas praleisdavau, kaip man dabar atrodo, be jokio nuopelno amžinybei. O dabar pirmoji mano mintis yra mano mažytė paslaptis. Rytą keliuosi, mąstydamas apie ją, meldžiuosi ir linksmai einu savo pašaukimo pareigas. Jos dėka įpratau be ypatingų pastangų gyventi Dievo akivaizdoje. O kokį didelį džiaugsmą ši paslaptis suteikia mano sielai, kai pašvenčiau save Jėzaus Širdžiai. Karščiausias mano troškimas yra išsirinkti Išganytoją savo sielos sužieduotiniu. Mano paslaptis priklauso man ir mano Jėzui! Nuo to meto jaučiuosi

laimingas. Dėkoju Jėzui už tai, kad galėjau pažinti vidujinio sielos gyvenimo grožį ir gėrį". Taip kalba vidujiniu gyvenimu gyvenančios sielos! . . .

MAŽYTĖ PASLAPTIS. STIPRINA SUNKIUOSE MĖGINIMUOSE

Pamatę, kaip kalba vidujinio gyvenimo sielos, ir mes drąsiai žengiame pirmyn, tvirtai laikydamiesi savo mažytės* paslapties. Ją praktikuodami, jokių būdu veltui neleidžiame laiko, bet vis einame tuo pasirinktuoju keliu, kuris mus veda į artimą susidraugavimą su Dievu, vis dažniau mąstydami apie jį. Tuo keliu tvirtai eidami, jaučiame, kad Dievas mus kviečia į tyrą ir skaisų džiaugsmą. Iš tikrųjų būtų keista, jeigu Išganytojas savo ištikimiesiems mokiniams bei mokinėms nesuteiktų nepaprasto, viską viršinančio džiaugsmo. Juk jis pats yra tikrasis, grynasis, nuolatinis džiaugsmas. Jokie pasaulio džiaugsmai, jokios pramogos negali lygintis su tuo džiaugsmu, kurį Dievas mums suteikia. Tik gaila, kad tobulybės siekiančios sielos dažnai klaidingai supranta šį kilnųjį džiaugsmą ir nustoja žengusios pirmyn. O kad stengtumėmės pažinti tąjį džiaugsmą!

Lipant į aukštus kalnus, mus padrąsina mintis, kad tasai kelias, kuriuo einame, yra išmėgintas ir užtikrintas. Kiti juo ėjo ir žibančiomis akimis galėjo papasakoti apie nuostabiai gražius reginius, kurie prieš jų akis buvo atsivėrę. Taip šiandien ir aš žinau tokį padrąsinantį žodį, kuris yra jau išmėgintas, išbandytas. Visa tai, ką siūlome ir patariame, per

ilgus šimtmečius yra pergyventa, išmėginta. Ir tie žmonės, kurie to siekė ir troško, nemanykite, kad tokie pat ir pasiliko. Visai ne. Jie subrendo vidujiniame gyvenime ir tapo ištikimomis sielomis. Jau iš vieno matau, kad ir tie, kurie tai skaito, dega troškimu tapti kilniomis sielomis.

Kantrybės! Garsieji dvasinio gyvenimo mokytojai sako ir tvirtina, kad dvasiniame gyvenime nieko negalima greitai padaryti. Juk ir medžiai neužauga per vieną dieną.

Šį kartą paminėsime dvi žmonių grupes. Vieni jų yra patenkinti ir džiaugiasi mažyte paslaptimi, kurią iki šiol patvariai praktikavo. Vienas rašo: „Mažytė paslaptis man tapo gryniausiu džiaugsmų šaltiniu. Iki šiol dar nė vienas lavinimasis man taip nepatiko, kaip šis: visame kame mokiausi mylėti Viešpatį Dievą“. Ji yra vidujinio gyvenimo kalba. Kas sykį gerai pažino sielos kvėpavimą, niekados nebenori skirtis nuo jo.

O kiti, tai perskaite, sako: „O kad anksčiau, būdamas vaiku, būčiau tai žinojęs! Žiaurus gyvenimas padarė mane nerangiu, iš manęs išplėšdamas tą šventąjį džiaugsmą. Ir kas begali pagelbėti mums? Juk nuolat esame apkrauti darbais. Varginami pasidarėme nervuoti.

Viena tarnautoja taip išsitarė: „Jeigu būčiau vienuolė, kuri nuolat esti kupina Dievo meilės, ir kuriai maldos bei laisvos valios aukos yra vien malonumas, tada mielai norėčiau praktikuoti mažytę paslaptį. Bet dabar nuolatiniai abejojimai kankina mano sielą, dyglūs erškėčiai sužeidžia mano širdį. Labai kenčiu, neturiu ramybės! Kas galėtų pagelbėti man?“

Yra daugiau tokių, kurie kenčia sunkius bandymus ir pradeda nustoti mylėję gerąjį Išganytoją. Žinau gerų vaistų visiems tiems, kurie kenčia sunkius bandymus, kurie nesuprasdami jaučiasi visų apleisti, kurie nuolat nusiminę, nors jie visi turi gerą valią, nori kilti aukštyr ir savo meilę nori skirti Jėzui. Šiems visiems vaistas: išsirink sau tinkamą mažytę paslaptį, kuri atitiktų tavo gyvenimą. Tiems, kurie jaučiasi varginami nuolatinių kovų, mėginimų, nemalonumų, tinka stiprūs žodžiai, kurie žiaurioje kovoje suteikia ir stiprybės, ir drąsos, ir kantrybės. Pvz., „Viešpatie, juk tu visa tai žinai. Tu žinai, kiek jau iškentėjau, kiek pergyvenau ir kaip dabar kenčiu“. Tokie ir panašūs stipriną žodžiai jau daug kartų man pagelbėjo, parodydami man tą vienintelį kelią, kuriuo turiu eiti. Tuo jie įrodė, kaip stipriai jie paveikia sielą.

Kai sunkūs mėginimai kankina mus, prisiminkime tokius ar panašius žodžius ir pamatysime, kokie galingi jie yra. Pvz., „Dievas žino mano kovas, grumtynes, kančias. Jam patinka, kad garbinčiau jį savo kovomis“. Patiriant dideles kovas, galima išsirinkti tokią ar panašią mažytę paslaptį: „Jėzau, duok man stiprybės tai pergalėti“. „Dieve, stiprink mane“. Taip ar panašiai kovose nuolat šaukdamiesi Dievą pagalbos, tikrai susilauksime jos. Dievas sustiprins mus ir padarys mus tvirtus prieš kiekvieną sielos priešą.

Kaip anksti pavasarį šalna pakanda ką tik išsiskleidusius puikius žiedus, taip pat ir dvasiniame gyvenime po gražios pradžios sielą užpuola smarkios audros, kurios kesinasi sunaikinti visa, kas stropiais pratimais jau yra pasiekta.

Tačiau tie stipriną žodžiai, tapę mažyte ar didžiąja paslaptimi, suteiks milžiniškos stiprybės tai šalnai pasipriešinti, atsispirti. Ir tada, kai smarkūs ledai ir baisi audra norės parblokti mus, kai koks nors nelauktas įvykis bandys mumyse viską sutriuškinti, kai mus skaudžiai šmeiš, neteisingai skųs, netinkamai elgsis su mumis, prisiminus savo mažytę paslaptį, mums bus daug lengviau visa tai pakelti, pernešti, susivaldyti. „Jėzau, juk tu visa žinai! Tu žinai, kad noriu būti geras. Padėk man, stiprink mane, globok mane!“

Jeigu savo vadovu turėsime mažytę paslaptį, tada nieko nebijosime, visa nugalėsime, būsime lyg tie ažuolai, kuriems jokios audros bei vėtros nieko negali padaryti. Priešingai, jos jiems padeda dar labiau įsitvirtinti.

Kai artimieji savo blogu elgesiu mums sudrumsčia ramybę, kai blogi liežuviai užgauna mūsų širdį, arba kai žiauraus likimo smūgiai ištinka mus, arba kai piktoji dvasia savo gundymais neduoda mums ramybės, tada dažniausiai mūsų sielos džiaugsmas pradeda nykti, ir liūdesys bei nusiminimas įsiskverbia į mūsų širdį. Tokiais atvejais kas pirma mūsų sielai atrodė kilnu, ir kai gražūs žodžiai bei kilnios mintys, lyg dangaus žvaigždutės, švietė mūsų sieloje ir puošė ją, dabar, audrų blaškomos, tokios gražios mintys pradėjo užgesti, silpnėti.

Brangioji siela, kai pateksi į tokią padėtį, ištark šiuos visišką pasivedimą reiškiančius žodžius: „O Dieve, juk tu tai žinai! Tu matai mano širdį. Padėk man. . .“ Šiuose žodžiuose glūdi ir meilė, ir pasiaukojimas, ir pasivedimas, ir prašymas. Šie galingi

žodžiai suteikia ne tik stiprybės visa pernešti, bet sielai ir nuostabios ramybės.

Kartą jaunuolį, kuris jau ilgai ir rimtai praktikavo mažytę ir didžiąją paslaptį, užpuolė vidujinio gyvenimo audros. Jos jau ne vieną buvo perbloškusios. Iš tikrųjų tai buvo kartus ir baisus bandymas, kurį jis turėjo pakelti. Kiti būtų įniršę, viską po kojomis pamynę, paniekinę. Tai jau buvo per daug įžūlu, kai jis taip baisiai buvo apšmeižtas. Žmogaus liežuvis kartais esti aštresnis už dviašmenį kalaviją. Kiti, didžiai įžeisti, būtų keikę, mėginę atkeršyti, būtų grąsinę teismu, būtų apskundę vyresniesiems. Užuoat viso to šis jaunuolis ištare galingą žodį, kuris šiuo atveju jam tapo didžiąją paslaptimi: „Jėzau, juk tu tai žinai!“

Po to jis greit atėjo pas mane ir papasakojo man savo kovas bei laimėjimus. Jis kalbėjo: „Mažytės paslapties pagalba viską nugalėjau, nors kovos buvo baisios. Jaučiu, kad kažkas šalia manęs stovi ir stiprina mane. Tai buvo mano paslaptis, kurią be galo myliu ir branginu ir iki mirties nesiskirsiu nuo jos. Norėčiau, kad visi uoliai praktikuotų mažytę paslaptį, nes visose nelaimėse ji suteikia begalinės stiprybės ir daug jėgų, o ypač audrų ir kovos metu“, kalbėjo jaunuolis.

Šis jaunuolis suprato vidujinio gyvenimo kalbą. Jis išmoko kalbėtis su Dievu, kaip su savo draugu. Šis drąsus, linksmas, darbštus jaunuolis ateityje padarys didžių darbų.

IR KITI PRAKTIKUOJA MAŽYTĘ PASLAPTĮ

1. Mano mažytė paslaptis yra mano brangus deimantas, mano gyvybei reikalingiausias gėrimas! Nuo to meto, kai pradėjau ją praktikuoti, ji labai daug pagelbėjo mano vargšei sielai. Man išsirinkus mažytę paslaptį, atrodo, kad esu iškilęs iki dangaus aukštybių, virš visų vargų ir nemalonumų. Rytą atsibudęs, tuojau su džiaugsmu ištariu: „Jėzau, myliu tave“. Nieko nelaukęs ir akių ilgai netrynęs, linksmai iššokstu iš lovos. „Jėzau, jau greit ateisiu pas tave“. Tuojau apsirengiu ir sukalbu rytmetines maldas. „Jėzau, myliu tave“, eidamas šventovėn, kartoju aš. Einant jon, dažnai esti dar tamsu ir tylu. Nieko nebijau, nors nė vienas žmogus neina su manimi, nes kažką jaučiu prie savęs. Dažnai ir labai dažnai sveikinu jį: „Gerasis Jėzau, myliu tave“.

Šventovėje dar visai tylu, jauku. Amžinoji lemputė jaukiai nuteikia mane. Žiūriu į jos raudoną liepsnelę, klūpodamas netoli tabernakulo. Tyliai sveikinu savo mieląjį Jėzų, kartodamas mažytės paslapties žodžius: „Jėzau, myliu tave!“ Greit šventovėn atvyksta daugiau žmonių. Pradedama šv. Auka. Mano Mylimiausiasis aukojasi už mane. O aš? Argi aš neturiu jokios aukos? Ar aš čia stoviu tuščiomis rankomis? „Jėzau, esu tavo! O Jėzau, tavo

ir pasiliksiu!" Ir tada jis pats ateina į mane, nuoširdžiausiai susivienydamas su mano menkute siela. O mano širdis beveik norėtų plyšti iš džiaugsmo ir meilės. Kiekvienas mano širdies suplakimas nuolat kartoja: „Jėzau, myliu tave!"

Atsinaujinęs dvasia, pasisėmęs nepaprastų jėgų iš savo Išganytojo, mažyte paslaptimi einu prie savo pašaukimo pareigų. Dirbdamas nejaučiu jokios niūrios vienumos, o tik giedrią šypseną. Apie sielos Mylimąjį supa mane skaidrios mintys. Dabar lengvai galiu pasiaukoti, nusigalėti, atsižadėti. Kam derėtų mano gražūs žodžiai ir ilgos maldos, jeigu darba is savo mylimajam Jėzui nepareikščiau savo meilės? Pvz., dirbdamas jaučiu nuovargį. Tuoju tariu: „Jėzau, kad parodyčiau, jog myliu tave, drąsiai ji nugalėsiu".

Dirbdamas kartais turiu nepatogiai stovėti, sėdėti ar klūpoti. Tada sakau: „Jėzau, iš meilės tau su mielu noru priimu šį nepatogumą". Ir jaučiu, kad Jėzus pagelbsti man. Kai esu nekantrus, dažnai sakau: „Jėzau, padaryk mane kantresniu", arba „Jėzau, suteik man kantrybės".

Užgauliojimai, pašiepimai, pažeminančios pastabos, tam tikras neįvertinimas sukelia man nemažą skausmą. „Jėzau, visa tai dėl tavo meilės. Išmokyk mane nusižeminimo!" Kai kalbėdamas nemoku susivaldyti, nutylėti, dažnai sakau: „Jėzau, išmokyk mane tylos!" Gaunu laišką, labai norėčiau tuojau perskaityti jį. Neskaitau, pirma neprisiminęs savo mažytės paslapties. Tik po to atidarau voką ir skaitau. Pravažiuoja kas nors pro šalį. Norėčiau pažvelgti pro langą. Susilaikau dėl Jėzaus meilės.

Tad ko nori savo gyvenime? Ar nori gyventi su

Jėzumi dangiškuoju džiaugsmu, atsižadėjęs grynai pasaulietiskų kalbų bei įpročių, arba be Jėzaus žemėje linksintis ir turėti tuščią širdį?

Kryžius, šventovės bokštas, varpo skambėjimas, laikrodžio mušimas per visą dieną nuolat primena man tą meilės pareigą: nuolat siųsti karštus sveikinius tyliajam meilės Kaliniui.

Po pietų vėl aplankau Švč. Sakramentą ir nieko geresnio nežinau, kaip nuolat kartoti: „Jėzau, myliu tave!“ Ir kai, vakarui atėjus, pavargęs užmiegu, ir tada mano paslaptis sveikina Jėzų. Naktį dažnai atsibundu ir tuojau galvoju apie Jėzų, kuris, žmonių visiškai pamirštas, budi šventovėje, budi ir už mane. Sveikinu jį ilgesio atsidūsėjimais, juk rytoj vėl priimsiu jį į savo širdį.

Nežinau, kaip dažnai aplanko mane stebuklingoji mažytės paslapties paguoda. Tik žinau, kad nepaprastai daug ji man pagelbsti. Tokiu būdu mano gyvenime ji pasidaro būtinai reikalinga.

Tačiau pasitaiko, kad visiškai arba beveik visai užmirštu ją. Tai mano blogybė, kurią turiu nugalėti. Kai esu pavargęs ir be pagalbos, žinau, kur semtis jėgų ir ieškoti pagalbos — tai mažytėje paslapyje. Be to, rimtai surašau, kaip dažnai per dieną prisimenu ją, kad galėčiau kontroliuoti, ar aš kylu ar krentu Dievo meilėje. Jeigu pamatau, kad krentu, tada dar kiekiau suimu save ir, rimčiausiai pasiryžęs, vėl drąsiai imu savo kryželį ant pečių. Tik su savo palydove, mažyte paslaptimi, noriu nuolat gyventi. Man mirštant, mano paskutinieji žodžiai bus manoji mažytė paslaptis: „Jėzau, myliu tave!“

2. Dabar pakalbėkime apie tuos, kurie yra apkrauti daugybe darbų.

Girdėjau sakant: „Mažytė paslaptis tinka tiktai dvasiškiams ir tiems, kurie neturi daug darbo. Bet kaip mes galime praktikuoti ją, neturėdami tam laiko? Dirbdami nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro, beveik neturime laiko nė atsikvėpti”.

Kiti vėl sako: „Kaip galime užsiimti mažyte paslaptimi, dirbdami šešias ar devynias valandas raštinėje, lauke, mokykloje, fabrike, arba namie šeiminingaudami, ūkininkaudami ar tarnaudami?”

Ramybės! Neskubėkite! Mažytė paslaptis taip pat ir jums turi savo reikšmę ir vertę. Juk jūs jau žinote, kad čia nereikia prievartos. Tačiau dar kartą pakartojau tai, ką anksčiau buvau sakęs: „Kol tik turime savo mintis laisvas, arba kai pasibaigia pašaukimo darbai, tuojau prisiminkime ir pakartokime savo mažytę paslaptį. Jeigu per tas šešias ar devynias valandas vieną ar du kartus prisiminsite savo paslaptį ir pakartosite ją, tai visai nebus apsileidimas. Tačiau rytmečiais ir vakarais, eidami į darbovietę ir grįždami iš jos, per pertraukas ir šiaip laisvesniu laiku turime pasirodyti, kad norime priklausyti prie stropiųjų mažytės paslapties mokinių. Čia galima ir lenktiniuoti, kad paskatintume vieni kitus glaudžiau draugautis su Kristumi.

Dėl įvairių savo darbų aš pats priklausau prie labai užsiėmusiųjų žmonių grupės. Todėl ir iš jūsų per daug nereikalauju. Net ir tuo būčiau patenkin-tas, jeigu jūs, įvairiais darbais apkrautieji, tiktai rytais ir vakarais, kada jūs galite savo mintis turėti ir ramiai pasikalbėti su Viešpačiu, pakartosite savo paslaptį. Bet taip visados turite daryti, kad drąsiai galėtumėte pasakyti: pirmoji mintis rytą ir paskutinioji vakarą yra mano mažytė paslaptis!

Taip pat ir visi kiti, sunkių darbų išvarginti, gali rasti sau paguodos ir suraminimo, atsimindami ir pagalvodami: „Viešpatie, juk tu tai žinai“.

Iš tikrųjų jis visa tai žino. Tomis dienomis, kuriomis turime daugiau darbo, vakarais lyg tyčia jis mums suteikia daug daugiau minčių, kurios dvasiškai ir kūniškai atgaivina mus. Ir jeigu dienos metu kurį laiką užmiršome mažytę paslaptį ir Dievą, tai atsitiko ne iš apsileidimo, o iš silpnybės. Tai nieko mums nekenkia. Bet dabar, vakarą, po visų dienos darbų, prisiminę mažytę paslaptį, jaučiame didesnę ir karštesnę Dievo meilę, išsiliejančią mūsų širdyse. Tai pergyvenę, niekuomet to nebeužmiršite.

Taigi matome, kad mažytė paslaptis tinka ne vien tik dvasiškiams, bet ir profesoriams, ir mokytojams, ir ūkininkams, ir darbininkams, ir tarnaitėms, ir moksleiviams, ir vaikams . . . Jie visi turi laiko tiek, kiek reikalinga mažytei paslapčiai praktikuoti. Tik reikia trupučiuką valios, noro ir kantrybės. Tad ženkim pirmyn ir aukštin! Mažytė paslaptis stiprins mus!

Viena sunkiais bandymais išmėginta siela jau seniai išsirinko mažyte paslaptimi stiprinančius žodžius. Štai kaip ji kalba apie tai: „O palaiminti šitie žodžiai: ‚Viešpatie, tu tai žinai!‘ O kad galėčiau aprašyti, kiek paguodos, ramybės ir laimės juose galima rasti. Sunkiomis gyvenimo valandomis dažnai niekas nebegali paguosti ir suraminti manęs, o tik šie žodžiai: ‚Viešpatie, juk tu tai žinai!‘ Tik šiais keliais žodeliais galiu pasilikti susijungusi su Viešpačiu net ir karčiausių sielos kančių metu, kada dažnai beveik visiškai nebegaliu melstis. Jeigu kartais esu labai išsiblaškiusi ir nedievotai meldžiuosi, tada vėl sakau:

„Viešpatie, tu tai žinai, kokia menka ir silpna esu, bet tu, Viešpatie, man tai atleisi.’

„Arba šiaip kada kokią nors klaidą ar net nuodėmę pedarau, o nors to ir nenoriu, bet gana dažnai atsitinka, — vėl einu, vis iš naujo kartodama tuos pačius žodelius prie Išganytojo kojų. Tuomet man atrodo, lyg gerasis Išganytojas su išskėstomis rankomis artintusi prie manęs ir sakytų su neapsakoma meile bei gailestingumu: „Vaikeli, tu jau vėl nupuolei! Ateik. Kelkis, mes jau vėl esame geruoju’. Negaliu nei aprašyti, nei apsaakyti, koks geras man yra Viešpats.

„Kai baisiai kankina mane piktos pagundos, kurios mane dažnai padaro nelaimingą ir ne kartą išspaudžia man ašaras, tuomet vis iš naujo kartoju: „Viešpatie, juk tu žinai, kad aš to nenoriu. Tu žinai, kad tau pasivedžiau kaip deginamoji auka. Prašau tave, mieliausias Jėzau, nepaskaityti šių baisių pageidimų nuodėmė!’ Kiekvienu sunkiausiu atveju težinau viena: „Viešpatie, tu tai žinai. Tu supranti ir pažįsti mane’.

„Iš tikrųjų mažytė paslaptis man yra ramstis ir stiprybė įvairiuose šio gyvenimo kentėjimuose, mėginimuose ir pagundose. Dėl to tvirtai tikiu, kad, baigiantis šiam mano gyvenimui, sakydama šiuos palaimintus žodelius, prisiartinsiu prie Viešpaties, kurio karščiausiai trokštu”.

Iš šių žodžių kiekvienas supranta, kad tokia siela yra subrendusi ir tobula. Ir tokiai sielai pats Viešpats duos visa tai, ko jokios akys dar neregėjo . . .

Taigi, tobulybės siekianti brangioji siela, drąsiai ir tvirtai ženk šiuo mažytės paslapties keliu, ir tu pasieks tą laipsnį. Ir tavoji mažytė paslaptis bus tau

didžiausia parama visuose gyvenimo nemalonumuose. O jeigu jos dar nepraktikuoji, tai pasistenkuo greičiausiai su ja susipažinti. Išsirink tokią mažytę paslaptį, kuri labiausiai tinka tavo sielai, tavo luomui, tavo padėčiai bei pašaukimui. Praktikuok ją ir būsi laimingas.

3. Labai išganinga, kai kas nors sugeba jaunųjų širdyse įskiepyti Dievo meilę. Štai ką apie tai rašo man vienas kunigas: „Gerbiamasis Tėveli! Vieną dieną mokykloje papasakojau vaikams apie mažytę paslaptį ir vėliau nepraleisdavau nė vienos progos, neparaginęs jų nors trumpai prisiminti ją. O kaip žėrėdavo kai kurių vakučių akys, kai pasakojau jiems apie meilės paslaptį. Be to, ir tau noriu pasakyti, jog tik mažytė paslaptis padarė tokį ir mano kunigiškąjį gyvenimą“.

4. Tačiau atsitinka ir apsimylimų. Viena siela, kuri ilgoką laiką praktikavo mažytę paslaptį, bet nesistengė giliau jos pažinti, karščiau ją mylėti, ugdyti ir plėtoti, atsidūrusi sunkion padėtin, beviltiškai išsitarė: „Mažytė paslaptis man nieko nepadeda. Ką tai reikš, jei ir sakysiu daug kartų per dieną: „Mano Jėzau, pasigailėk manęs!“

Žinoma, norint tapti šventu, reikia ir vykdyti tai, ką sakai. Jeigu ji šimtams ir tūkstančiams sielų pagelbėjo, padės ir tau. Tik nenustok drąsos! Pradėk iš naujo ir drąsiai ženk pirmyn. Pasirink sau kitą šūkį mažyte paslaptimi, jeigu anoji neatitinka tavo sielos nuotaikos. Pvz., gali pasirinkti vieną iš šių minčių: „Jėzau, padaryk mane geresniu“. „Jėzau, noriu mylėti tave“. „Visa dėl tavęs, Jėzau“ ir pn.

Paaukok Viešpačiui Jėzui savo sausras, savo sunkenybes, vārgus. Paaukok jam vieną kitą aukele,

atsižadėdama kokio mažmožio. Pamatysi, kad Jėzus atsilygins tau, suteikdamas tau savo dieviškos meilės kibirkštėlę.

Jeigu tau sunku laikytis vieno šūkio, gali pasirinkti keletą. Gerai padarysi, jeigu ir kiekvieną kartą kreipsies į Jėzų vis nauja mintimi. Tik nenustok ir nepamesk to brangaus kelio, kuris jau daugį sielų nuvedė į dangų ir kuris nuolat veda ir ves. Tik daugiau drąsos ir ryžto, daugiau pasitikėjimo Jėzaus Širdimi! Pamatysi, kaip džiaugsies, kokia laiminga būsi, brangioji siela, po šių sausrų! Tik ištverk. Jėzus tau pagelbės. Kovok ir laimėsi!

MAŽYTĖS PASLAPTIES GILESNĖ PRASMĖ

Daug įvairių pavyzdžių papasakojau jums, bet toli gražu dar ne visus. Tad šiame skirsnelyje norėčiau papasakoti apie vieną sielą, kuri ima savo mažytę paslaptį iš gilesnių minčių apie nukryžiuotąją Meilę.

„Jėzaus kryžius ir karti jo kančia jau nuo pat mažens ragino mane pamilti Jėzų visa širdimi. Daug gilių ašarų išliejau savo kūdikystės dienomis, būdama maždaug septynerių aštuonerių metų amžiaus, kai paveikslėliuose regėdavau baisias Jėzaus kančias. Mano būdas pasidarė labai ramus, ir dažnai galvodavau apie mylimiausiąjį Jėzų. Tai, galėčiau pasakyti, buvo mano mažytės paslapties pradžia.

„Sulaukusi dvylikos metų amžiaus, ypač Kryžiaus kelio dvyliktoji stotis ragino mane mylėti Jėzų. „Ant kryžiaus kybančiojo Jėzaus visa išvaizda yra persisunkusi meile. Nulinkusi galva nori pa-
bučiuoti tave; išskėstos rankos siekia apkabinti tave; atvira jo Širdis trokšta priimti tave. Štai kokia meilė“. Juo dažniau kartoju šiuos žodžius, tuo karštesne meile mylėjau Jėzų. Tačiau toji meilė dar nebuvo visiškai patvari. Bet kai vėliau pradėjau dažniau eiti šv. Komunijos, tada toji meilė pasidarė gilesnė ir patvaresnė.

„Be to, turėjau dirbti krautuvėje, kur vargas mokė mane melstis. Yra labai sunku gyventi tarp kitaip galvojančių žmonių. Todėl, einant krautuvėn ar grįžtant, malda man buvo tikras atsikvėpimas ir sustiprinimas. Dažnai išvengdavau susitikti su savo draugėmis, žinoma, joms to nepastebint, kad neišblaškyčiau savo sielos ramybės ir vidujinio susikaupimo. Vėliau viena dievobaiminga siela pamokė mane šiais žodžiais išreikšti Viešpačiui savo meilę: ‚Kiek yra žvaigždelių danguje, tiek kartų tebūnie pagarbintas Švč. Sakramentas‘. Pavasarį, medžiams sprogs-
tant, žolelėms iš žemės dygstant, upeliams šniokš-
čiant, vasarą, varpoms bręstant, rudenį, nuo medžių lapams krentant, visuomet kartodavau savo sieloje: ‚tiek kartų tebūnie pagarbintas Švč. Sakramentas!‘

„Jeigu darbo metu ar kita proga man buvo reikalinga Viešpaties pagalba, visuomet sakydavau: ‚Švč. Jėzaus Širdie, palaimink mane!‘ (Koks gražus šūkis!).

„Tokiu atsidūsėjimu paprašiusi Jėzų palaiminimo, jausdavaus rami ir stipri. Taigi mažytė paslaptis mano širdžiai ir būdai nebuvo svetima. Dėl to visas pasaulis man kitaip atrodė. Anksčiau žmonių pasakymas: ‚Jai ko nors trūksta‘ tuoju sumაžindavo mano stropumą, o labiausiai dėl to, kad buvau visiškai viena. Bet dabar visai nebepaisau žmonių kalbų. ‚O mano siela, atsikvėpk dabar giliau, nes jau atradai savo Viešpatį, kurį dabar gali mylėti be galo ir be krašto, kaip tavo širdis trokšta‘. Viso to negaliu užrašyti ir suskaičiuoti. Mano širdis yra per kupina Dievo meilės. Dabar galiu sakyti, kad mano gyvenimas yra nuolatinis dieviškosios meilės ir dangiškojo džiaugsmo ieškojimas ir apmąstymas. Visa eilė

pagundų ir visa tai, ką girdžiu ir ką matau, verčia mane giliau pagalvoti ir padaryti išvadą. O po to tuojau vėl mielai mąstau apie savo Viešpatį. Kiekvieną kartą, man meldžiantis, kyla troškimas tapti šventa, koks ir jis yra. Todėl tarp įvairių gyvenimo rūpesčių ir nepatogumų esu visai rami. Ir tarp pasaulio vaikų norėčiau būti Dievo vaikas. Viešpatie, tavo rankose tebūnie pradžia, pabaiga ir viskas!”

Iš to matome, jog čia jau prasideda didžioji paslaptis. Lenktyniuokime ir mes toje pratyboje, kiek tik kas įstengiamo geriau, tobuliau. Greit pamatysime, kaip mažytė paslaptis virs didžiąja paslaptimi.

„Mažyte paslaptimi visas ydas išdeginsiu, blogus įpročius išrausiu iš pat šaknų, o jų vieton įsėsiu dorybes!” taip kartą sušuko aštuoniolikos metų amžiaus studentas. Tad į darbą!

MAŽYTĖ PASLAPTIS TAMPA DIDŽIAJA PASLAPTIMI

Kas iki šiol bandė praktikuoti mažytę paslaptį, tas be abejo retkarčiais savo širdyje jautė tikrą, dangišką džiaugsmą. Iš tikrųjų daugelį mūsų mažytę paslaptis labai pakeitė, o kai kuriuose gimė kažkoks ypatingai gilus džiaugsmas, ko šiaip nejaučiame, net gavę didžiausią dovaną. O iš kur tasai džiaugsmas? Kokio jo priežastis?

Dabar siela jau atsibudo. Ji kvėpuoja ir gyvena. Iki šiol jai dar nebuvo žinoma, kad gyvenimas gali būti toks gražus, nepaisant įvairių nemalonumų bei nepatogumų. Iš lengvo mums dabar aiškėja, kad tik su vidujiniu gyvenimu ir sielos kvėpavimu prasideda tikras, artimas susidraugavimas su Jėzumi Kristumi. Bet vis dėlto tai dar tebėra mūsų sielos gyvenimo pati pradžia. O kas bus toliau? Viešpatie, mūsų širdis dega, trokšdama sužinoti, kas bus toliau!

Tik dabar mes pradedame geriau suprasti dažnai girdimus Dievo žodžius: „Pirmasis ir didžiausias įsakymas įstatyme yra: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ (Mt. 22,37). Dabar net ištisas valandas apie tai galime galvoti. Ir tik dabar matome, kaip mažai iki šiol mylėjome Viešpatį Dievą.

Kas anksčiau atrodė mums, kad negalima įvykdyti, o dabar tai net lengva: džiaugdamiesi ar liūdėdami, galime galvoti apie savo mažytę paslaptį. Pvz., jeigu mes džiaugiamės, vieni vaikščiodami ir stebėdamiesi stebuklingu gamtos grožiu, apžiūrėdami gražią šventovę ar puikius meno kūrinius, tada mažytė paslaptis dar labiau padidina mūsų džiaugsmą. Jeigu esame nuliūdę, mažytė paslaptis paguodžia mus ir pašalina visus nuliūdumus. Turint ko nors išsižadėti, o neretai tai esti be galo sunku ir skaudu, mažytė paslaptis mums labai palengvina. Truputį susitelkę ir pasistengę pagalvoti apie mažytę paslaptį, kuri Viešpačiui teikia didelį džiaugsmą, jaučiamės be galo laimingi ir patenkinti.

Kai kuriems yra liūdna, kad mažytės paslapties praktikavimo skaičius auga ne pagal jų norą. Tai atsitinka todėl, kad jie pasidaro „skaičių medžiotojais“.

Kai kuriems gal tai atrodys keista ir nesąmoninga, bet taip yra. Sakau: dideli skaičiai nieko nepadės, jeigu siela nedarys tikros pažangos. Per dieną mūsų galvojimo apie mažytę paslaptį skaičius tebūnie geriau mažesnis, bet turtingesnis ir pastovus! Jeigu apie tai paklaustum Išganytoją, jis tau taip atsakytų: „Meilė be skaičių man daug labiau patinka ir daug meilesnė, negu skaičiai be meilės; be meilės jie yra tušti“. Štai keletas pavyzdžių.

1. Seselė Stefanija įeina šventovėn. Ji yra mažytės paslapties mokinė. Mažytė paslaptis, kurią ji sau pasirinko, beveik niekuomet neišeina jai iš galvos. Ji sako: „Norėčiau naudotis kiekvienu mažytės paslapties žodeliu“. Vienas žodelis „Jėzus“, arba mintis apie jį, ją labai paveikia, jog ji nebegali iš

naujo kartoti mažytės paslapties. Kartais ji gali galvoti apie tai per ištisą valandos ketvirtį. Tai padaro gili meilė. Tokiu būdu mažytė paslaptis jai jau pasidarė didžiąja paslaptimi.

2. Ir šventieji taip pat turi savo vidujinio gyvenimo paslaptį. Šv. Gertruda, pvz., stovi darželyje prie baltų rožių krūmelio. Kaip tik ji apie jas ir galvoja. Žiūrėdama į puikią, baltą rožę, ji labai susimąsto, ir tada mažytė paslaptis tampa jai didžiąja meilės paslaptimi. Paprastas alsavimas pasidaro stipriu, giliu kvėpavimu.

Šv. Gertruda beveik nebegali atsitraukti nuo gražios, baltos rožės, nes ji atranda vis naują gražumą, tačiau ne rožėje, bet Dievo meilėje, su kuria ji dabar palygina gėles. „O mano Viešpatie, kokia ji puiki, tačiau Dievo rūbai daug, daug gražesni. . . O koks gražus gvazdikėlis, tačiau tavo akys, Viešpatie, žibės mums daug gražiau“. Ir taip šv. Gertrudos stebėjimasis ir džiaugsmas tiesiog nebeturi ribų. Visa tai padaro meilė. Iš mažos minties pasidaro didžioji šv. Gertrudos paslaptis.

Ir kas mums gali uždrausti prisiminti paslaptį, Viešpatį Dievą, kai regime puikų gamtos vaizdą ar gražią šventovę? . . .

3. Vienuolis eina gatve. Jis eina, lyg visa matydamas, tačiau temato tik savo taką, lyg visa girdėdamas, bet nieko negirdi. Jis galvoja apie tai, kas aplink jį esantiems yra visai svetima. Jis galvoja apie mažytę savo paslaptį. Ji labai užima jį. Ir net tokiose labai išblaškančiose aplinkybėse jis nenukrypsta nuo to, kas jame sudaro naują pasaulį, tūkstantį kartų puikesnį ir gražesnį, negu visi gatvių gražumai. Jo mažytė paslaptis jau tapo didžiąja

paslaptimi. Į visa kita jis žiūri labai šaltai ir niekuo nesijdomauja. Jis jau gyvena tartum danguje.

4. Tarnaitė darbuojasi virtuvėje. Ji turi labai daug darbo. Visa ji turi kuo geriausiai apgalvoti. Tačiau prie kai kurių darbų ji gali galvoti ir apie ką nors kita. Tada džiaugiasi jos siela. Štai ji valo daržoves. Darbas jai yra lengvas ir mechaniškas. Kaip svars-tyklių spyruoklės, nuėmus nuo jų svorį, grįžta į pirmykščią savo padėtį, taip jos dvasia, visai jai nesistengiant, pati savaime grįžta prie mieliausios minties, mažytės paslapties. Su ja ji jungia visas savo mintis. Ir tuo būdu jos mažytė paslaptis tampa didžiąja paslaptimi.

5. Štai dar vienas pavyzdėlis. „Pradžioje galvojau apie savo mažytę paslaptį ir ištardavau ją labai šaltai, be jokio nuoširdumo. Kartais net nesuprasdavau, kaip, besikalbant ar darbuojantis, galima galvoti dar ir apie Viešpatį Jėzų. Bet patsai Dievas pagelbėjo man tai suprasti, atveddamas mane į tokią būklę, kurioje buvau verste verčiama galvoti apie jį, kad pasilikčiau jam ištikima.

„Dirbau raštinėje tarp grynai pasaulietišškai nusiteikusių žmonių, kurie labai dažnai pašiepdavo mane dėl mano „nemoderniškumo“. Tuo jie nepasitenkino. Iš mano širdies jie norėjo išplėsti tikėjimą, uoliai stengdamiesi įskiepyti manyje klaidingas savo nuomones bei mintis. Prie ko galėjau tada prisiglaus- ti, jeigu ne prie gerojo Jėzaus? Tik jis visados padėdavo man ir suramindavo mane. Palengva supratau, kad tik Jėzumi tegaliu remtis. Todėl turiu skirti jam visą savo meilę.

„Pirmiau, laisvu laiku, beveik visados galvojau apie žmones, kuriuos mylėjau. Bet dabar dažnai

galvoju apie Jėzų, vienintelį ir ištikimą savo Draugą. Dar neišsirinkau vienos nuolatinės maldelės. Bet dažniausiai kalbuosi su Jėzumi taip: „Jėzau, Jėzau!“ arba „Jėzau, padėk man!“ arba „Jėzau, noriu mylėti tave!“ Ir šitie keli žodeliai labai paveikdavo mane. Namie būdavau daug linksmesnė ir vis daugiau galėjau paslėpti didelį nepalankumą kai kuriems man labai artimiems asmenims, nes visa tai dariau iš meilės Jėzui“.

Taigi pasistenkime ir mes pasirinkti mažytę paslaptį, dažnai pagalvoti apie ją ir persunkti ją dieviška meile, kad ir mums ji teiktų dvasinės naudos ir po ilgesnio nuoširdaus praktikavimo ji taptų didžiąja mūsų paslaptimi.

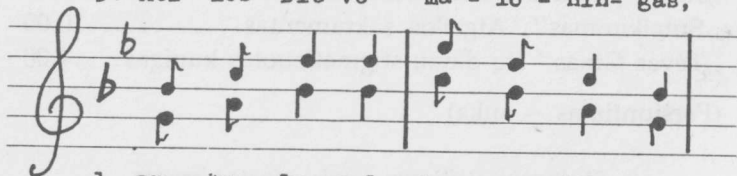
TURINYS

Vidujinis sielos gyvenimas	7
Sielos kvėpavimas	10
Mažytė paslaptis — liepsnojantis raštas	14
Mokykimės iš pavyzdžių	17
Mažytė paslaptis pagelbsti	22
Mažytė paslaptis stiprina sunkiuose mėginimuose	25
Ir kiti praktikuoja mažytę paslaptį	30
Mažytės paslapties gilesnė prasmė	38
Mažytė paslaptis tampa didžiąja paslaptimi	41

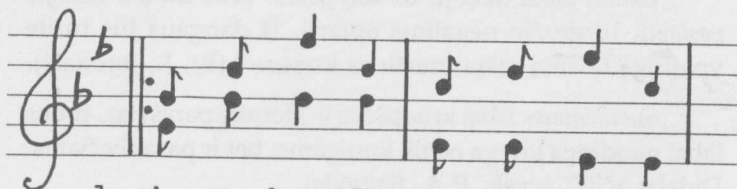
DIEVE GAILESTINGAS

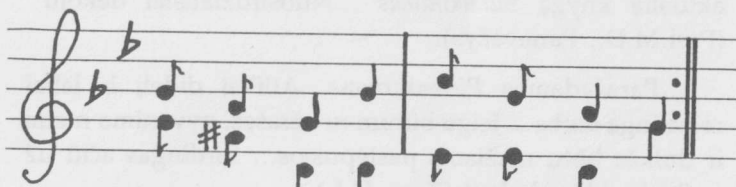
1. Die- ve, tu di - džiai ga - lin- gas,
2. Gai- les- tin- gu - mu tur- tin- gas,
3. Mei- lēs Die- ve ma - lo - nin- gas,

1. an - ģe - lų pul - kus su - kū - rēs,
2. dēl di- džiausios mei- lēs sa - vo,
3. kaip vi - sa- tos Su - tvē- rē - jas,

1. vi - sa- dos būk ma - lo - nin- gas,
2. at - gai- lo - jan- tiems gai- līn - gas,
3. o la- biau- siai gai- les- tin - gas,

1. sa - vo žmo- nes čion su - bū - rēs.
2. mel- džia- me ma - lo - nēs ta - vo.
3. kaip žmo- ni - jos At - pir- kē - jas.

Žodžiai kun. J. Burkaus
Mz. sukurta Lietuvoje

Kun. J. BURKAUS knygos užsakytinės iš autoriaus:
809 Ramble St., Hot Springs, AR 71901, USA:

„Du dvasinių būtybių pasauliai“	\$10.00
„Konnersreutho Teresė (Neumannaitė)“	5.00
„Pasitikiu“ (maldynėlis apie Dievo gailestingumą) ..	1.00
„Pietvakariuose“ (liet. kunigų veikla)	10.00
„Rožių puokštė“, Rožančiaus maldos	0.75
„Sutaikinimas“, Atgailos sakramentas	10.00
„Tėvas Ginas“ šių dienų stigmatizuotas kunigas	4.00

(Persiuntimas — auka)

Skaitytojų atsiliepimai apie minėtas knygas

„Labai, labai dėkoju už knygeles: *Tėvą Giną* ir *Mažytę paslaptį*. Jų grožio negalima aptarti. Iš dangaus Jūs turite ypatingą talentą rašyti mistines knygas“ (Br. J., Jeruzalė).

„*Sutaikinimas* labai kruopščiai ir įdomiai parašytas, ir bus labai naudinga knyga ne tik kunigams, bet ir pasauliečiams. Didelis ačiū“ (vysk. P.A. Baltakis).

„Mums buvo džiugi steigmana, kai gavome Jūsų labai aktualią knygą *Sutaikinimas* ...Nuoširdžiausiai dėkoju“ (Prel.M.D., Panevėžys).

„Parašydamas *Pietvakariuose*, Atlikai didelį ir labai reikalingą darbą... Jeigu būtum neužrašęs, gyvenimo metai ir dulkės būtų mažiams paslėpusios... Širdingas ačiū už puikiai atliktą darbą“ (Kun. G.J.).

„Knygą *Du dvasinių būtybių pasauliai* perskaičiau, niekur neatsitraukdamas. Be galo ji gali sutvirtinti abejojančių tikėjimą šiame visokių-izmų amžiuje“ (J.S., Suvalkų trikampis).